

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa Polkomtel Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej w W.
o ustalenie warunków współpracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 maja 2013 r.,
na skutek skarg kasacyjnych strony pozwanej i zainteresowanej od wyroku Sądu
Apelacyjnego
z dnia 24 kwietnia 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego i zainteresowanej na rzecz powoda kwoty po 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2012 r., oddalił apelacje Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) oraz Telekomunikacji Polskiej S.A. (zainteresowany) wniesione od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 września 2011 r., w sprawie z odwołania Polkomtel S.A. (powód) od decyzji Prezesa Urzędu z dnia 6 maja 2009 r. Decyzją tą Prezes Urzędu, po rozpatrzeniu wniosku zainteresowanego o wydanie decyzji w sprawie określenia warunków

współpracy oraz zasad rozliczeń w zakresie świadczenia usługi dostępu w sieci ruchomej powoda na numery sieci inteligentnej zainteresowanego, ustalił warunki współpracy i zasady rozliczeń z tytułu dostępu użytkowników sieci powoda do usług sieci inteligentnej realizowanych za pośrednictwem sieci zainteresowanego.

Oddalając obie apelacje, Sąd drugiej instancji nie podzielił zarzutu naruszenia art. 79 Prawa telekomunikacyjnego przez błędną wykładnię i uznanie, że w przypadku wydania zaskarżonej decyzji nie istniała techniczna i ekonomiczna wykonalność realizacji połączenia oraz przez przyjęcie, że ciężar wykazania technicznej i ekonomicznej wykonalności możliwości zrealizowania połączenia do numeru niegeograficznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obciąża Prezesa Urzędu. Obowiązek wynikający z art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego ma charakter warunkowy, to jest wiąże operatora publicznej sieci telefonicznej, gdy „jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne”. Techniczna i ekonomiczna wykonalność realizowania przez operatora publicznej sieci telefonicznej połączenia do numeru niegeograficznego winna być przedmiotem badań i ustaleń w toku postępowania administracyjnego, toczącego się przed Prezesem Urzędu na podstawie art. 27 i 28 Prawa telekomunikacyjnego. W decyzji wydawanej w trybie art. 28 Prawa telekomunikacyjnego Prezes Urzędu zobowiązany jest wykazać istnienie przesłanek, o których mowa w art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. Prezes Urzędu przed wydaniem zaskarżonej decyzji nie przeprowadził zaś postępowania sprawdzającego, czy istnieje techniczna i ekonomiczna możliwość realizacji połączeń do numerów niegeograficznych.

Sąd Apelacyjny nie podzielił także zarzutu naruszenia art. 28 ust. 1 pkt 1-8 oraz art. 27 ust. 1 i 2 w związku z art. 79 ust. 1 i 2 Prawa telekomunikacyjnego. Prezes Urzędu ustalając wysokość stawki należnej zainteresowanemu za zakończenie połączenia w jego sieci na numerację 0700, 0701, 0703, 0704 nie wykazał w żaden sposób, dlaczego zastosował podział środków uzyskanych z tytułu świadczonej usługi w proporcji 20% do 80%. Podanie w motywach zaskarżonej decyzji, że Prezes Urzędu rozważył inne warianty podziału niż proporcja „80:20” i wskazanie, że aby powód mógł pokryć koszt rozpoczęcia połączenia w swojej sieci musiałby otrzymywać 70% przychodu uzyskiwanego od użytkownika końcowego w przypadku numeracji 0700, 0701 oraz 0703 oraz 40% w

przypadku połączeń na numery 0704, w żaden sposób nie wyjaśnia, dlaczego proporcje „80:20” uznano za adekwatne.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie: 1) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c.; 2) art. 27 ust. 2a i 2b Prawa telekomunikacyjnego w brzmieniu po dniu 6 lipca 2009 r. poprzez zastosowanie tych przepisów, gdy z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. nr 85, poz. 716, dalej jako ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r.) wynika, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe; 3) art. 79 ust. 1 i 2 oraz art. 2 pkt 23 i art. 2 pkt 26 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 28 dyrektywy 2002/22 poprzez błędną wykładnię i uznanie, że w przypadku wydania zaskarżonej decyzji nie istniała techniczna i ekonomiczna wykonalność realizacji połączenia do numeru niegeograficznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez ustalenia, czy wydano decyzję w przedmiocie zawieszenia lub ograniczenia obowiązku wskazanego w art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego; 4) art. 79 ust. 1 i 2 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 6 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że ciężar wykazania technicznej i ekonomicznej wykonalności możliwości zrealizowania obowiązku spoczywa na Prezesie Urzędu oraz art. 27 ust. 4 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 20 ust. 1 dyrektywy 2002/21 poprzez błędną wykładnię i uznanie, że w postępowaniu administracyjnym dotyczącym spraw spornych przedsiębiorcy telekomunikacyjni nie mają obowiązku dostarczać dokumentów niezbędnych do wydania wniosku, mimo wezwania organu regulacyjnego.

Prezes Urzędu wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na jej oczywistą zasadność, istnienie zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości.

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej Prezes Urzędu upatruje w naruszeniu zasady niedziałania prawa wstecz i zastosowaniu przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego, to jest art. 27 ust. 2a i 2b i art. 28 ust. 1 pkt 2a Prawa telekomunikacyjnego w brzmieniu nieobowiązującym w chwili wydania zaskarżonej decyzji, w sytuacji gdy zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Jako istotne zagadnienie prawne Prezes Urzędu wskazał z kolei potrzebę wyjaśnienia, czy wydanie decyzji w sprawie spornej w rozumieniu art. 206 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego na podstawie art. 28 ust. 1 pkt 1-8 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego powinno zostać poprzedzone procedurą analizy rynku wskazaną w art. 21 i art. 22 ust. 1 pkt 1-4 i 22 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, czy też dopuszczalne jest wydanie decyzji nakazującej połączenie sieci lub interoperacyjność usług bez potrzeby przeprowadzenia analizy rynku, to jest w trybie wydania decyzji administracyjnej w brzmieniu art. 28 ust. 1 pkt 1-8 Prawa telekomunikacyjnego.

Powołując się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości Prezes Urzędu powołał się natomiast na art. 79 ust. 1 i 2 Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 28 ust. 1 pkt 1-8 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 28 dyrektywy 2002/22 oraz art. 5 ust. 1-4 dyrektywy 2002/19 i wskazał na potrzebę wyjaśnienia, czy przedsiębiorca telekomunikacyjny będący operatorem publicznej sieci telefonicznej wnoszący odwołanie od decyzji organu regulacyjnego w sprawie spornej, a dotyczącej zapewnienia połączenia sieci w zakresie dostępu do numerów niegeograficznych może podnosić zarzut braku ekonomicznej i technicznej możliwości zapewnienia użytkownikom końcowym swojej sieci oraz użytkownikom końcowym z innych państw członkowskich zrealizowania połączenia do numeru niegeograficznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w sytuacji gdy nie złożył wniosku do Prezesa Urzędu o wydanie decyzji w sprawie zawieszenia lub ograniczenia na czas określony obowiązku wskazanego w art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego.

Zainteresowany zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości i wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego

rozpoznania, ewentualnie o zmianę orzeczenia co do istoty sprawy poprzez oddalenie w całości odwołania powoda oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Zainteresowany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie: 1) art. 79 Prawa telekomunikacyjnego, poprzez błędną wykładnię i uznanie, że Prezes Urzędu przed wydaniem zaskarżonej decyzji miał obowiązek przeprowadzenia postępowania sprawdzającego, czy istnieje techniczna i ekonomiczna możliwość realizacji połączeń, których dotyczy decyzja; 2) art. 27 i 28 w związku z art. 79 Prawa telekomunikacyjnego, poprzez uznanie, że techniczna i ekonomiczna wykonalność winna być przedmiotem badań i ustaleń w toku postępowania administracyjnego toczącego się przed Prezesem Urzędu; 3) art. 381 k.p.c., poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji naruszenie art. 382 k.p.c., poprzez niezastosowanie, to jest poprzez pominięcie wniosku dowodowego zawartego w apelacji zainteresowanego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zainteresowany powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, w postaci pytania: „czy w świetle wykładni przepisu art. 79 Prawa telekomunikacyjnego realizacja obowiązku zapewnienia użytkownikom końcowym swojej sieci oraz użytkownikom końcowym z innych państw członkowskich możliwości, w przypadku gdy jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne, zrealizowania połączenia do numeru niegeograficznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem przypadków, gdy wywołany abonent ograniczył połączenia przychodzące do użytkowników końcowych zlokalizowanych w poszczególnych obszarach geograficznych ogranicza się jedynie do zrealizowania połączenia do numeru niegeograficznego znajdującego się w zasobach numeracyjnych danego operatora publicznej sieci telefonicznej, czy też również do numeru niegeograficznego znajdującego się w zasobach numeracyjnych innego operatora publicznej sieci telefonicznej z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy stwierdza, że pomimo nieuprawnionego powołania przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepisów art. 27 ust. 2a i 2b oraz art. 28 ust. 1 pkt 2a Prawa telekomunikacyjnego w brzmieniu nadanym tym przepisom przez ustawę z dnia 24 kwietnia 2009 r., skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie jest z tego powodu oczywiście uzasadniona. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie ujawniła bowiem, aby owe przepisy stanowiły rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności zaś podstawę oddalenia zarzutu apelacyjnego dotyczącego art. 28 ust. 1 pkt 1-8 i art. 27 ust. 1 i 2 w związku z art. 79 Prawa telekomunikacyjnego. Sąd Apelacyjny poprzestał jedynie na przywołaniu *in extenso* treści art. 27 ust. 2a i 2b oraz art. 28 ust. 1 pkt 2a Prawa telekomunikacyjnego. Z przywołania tego nie wynikły zaś dla rozstrzygnięcia sprawy żadne konsekwencje. Przepisy te nie zostały poddane przez Sąd Apelacyjny wykładni, ani nie znalazły zastosowania przy rozpoznawaniu zarzutu obejmującego art. 28 ust. 1 pkt 1-8 i art. 27 ust. 1 i 2 w związku z art. 79 Prawa telekomunikacyjnego.

Z kolei podniesione przez Prezesa Urzędu zagadnienie prawne, wskazujące na potrzebę wyjaśnienia, czy wydanie decyzji w sprawie spornej w rozumieniu art. 206 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego na podstawie art. 28 ust. 1 pkt 1-8 w związku z art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego powinno zostać poprzedzone procedurą analizy rynku wskazaną w art. 21 i art. 22 ust. 1 pkt 1-4 i 22 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, choć odpowiednio sformułowane i uzasadnione w sposób odpowiadający wymogom wynikającym z orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego sprawy ze względu na wyznaczony przez Prezesa Urzędu zakres jej rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Zgodnie z dyspozycją art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany podstawami skargi kasacyjnej. Na podstawę skargi wniesionej w niniejszej sprawie składają się zaś w zakresie prawa materialnego przepisy art. 27 ust. 2a i 2b oraz art. 28 ust. 1 pkt 2a Prawa telekomunikacyjnego, art. 79 ust. 1 i 2 oraz art. 2 pkt 23 i 26 Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 6 k.c. Natomiast sformułowane przez Prezesa Urzędu zagadnienie prawne odnosi się do przepisów

art. 28 ust. 1 pkt 1-8 oraz art. 21 i art. 22 ust. 1 pkt 1-4 i 22 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, które to przepisy nie zostały powołane w podstawach skargi kasacyjnej. W konsekwencji, rozpoznając skargę kasacyjną Prezesa Urzędu, Sąd Najwyższy nie mógłby rozstrzygnąć problemu prawnego, sformułowanego w oparciu o te przepisy Prawa telekomunikacyjnego. To z kolei oznacza, że nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Brak również podstaw do uznania, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Przedstawione przez Prezesa Urzędu doktrynalne wątpliwości interpretacyjne dotyczące wykładni art. 79 Prawa telekomunikacyjnego nie pozostają w związku z podstawami wyroku Sądu Apelacyjnego. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że zarzut naruszenia art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego oddalono ze względu na niewykazanie przesłanek, o których mowa w tym przepisie. Sąd Najwyższy podziela w tym zakresie stanowisko Sądu drugiej instancji, zgodnie z którym skoro przepis art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego nakłada na operatora publicznej sieci telefonicznej określony obowiązek „w przypadku gdy jest to technicznie i ekonomicznie wykonalne”, to nieuprawnione jest traktowanie faktu niewydania decyzji z art. 79 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego jako przesłanki przesądzającej o aktualizacji obowiązku z art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. Odpowiedź na pytanie, czy przedsiębiorca telekomunikacyjny, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego może podnosić zarzut braku ekonomicznej i technicznej możliwości zapewnienia realizacji połączeń do numeru niegeograficznego, w sytuacji gdy nie złożył wniosku do Prezesa Urzędu o wydanie decyzji na podstawie art. 79 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, jest zaś oczywista w świetle wykładni językowej, a także wykładni uwzględniającej unormowanie wynikające z art. 28 dyrektywy o usłudze powszechnej.

Skarga kasacyjna zainteresowanego także nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania z następujących powodów.

Po pierwsze, wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania został wadliwie skonstruowany. Wadliwość ta polega na wskazaniu jednego problemu prawnego, dotyczącego art. 79 Prawa telekomunikacyjnego (zawartego w jednym pytaniu), i

przyporządkowaniu tego problemu do dwóch autonomicznych przesłanek tzw. przedsądu, jakimi są występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości interpretacyjne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Tymczasem nie można mówić o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i równocześnie – wykorzystując ten sam przepis prawa oraz problem prawny – powoływać się na występowanie wątpliwości oraz rozbieżności interpretacyjnych w orzecznictwie sądowym rodzących potrzebę dokonania wykładni przepisu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 r., III SK 39/12).

Po drugie, sformułowany we wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej zainteresowanego problem prawny oderwany jest od zapatrywań prawnych leżących u podstaw zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2012 r., III SK 8/12). Jak wynika z uzasadnienia przedmiotowego wniosku, problem ten zainteresowany wywodzi z argumentacji powoda zawartej w odwołaniu od decyzji Prezesa Urzędu, a nie z wykładni art. 79 Prawa telekomunikacyjnego dokonanej przez Sąd Apelacyjny. Wyrok Sądu drugiej instancji opiera się bowiem, w odniesieniu do tego przepisu, na założeniu, zgodnie z którym Prezes Urzędu wydając decyzję zaskarżoną w niniejszej sprawie nie ustalił, że zmaterializowały się przesłanki obowiązku wynikającego z art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. Problem, czy obowiązek zapewnienia użytkownikom końcowym własnej sieci połączeń na numery niegeograficzne wiąże operatora publicznej sieci telefonicznej tylko w odniesieniu do numerów niegeograficznych znajdujących się w zasobach numeracyjnych tego operatora, czy także w zasobach numeracyjnych innych operatorów, nie pozostaje więc w żadnym związku z poglądami wyrażonymi przez Sąd drugiej instancji w niniejszej sprawie. Powoduje to, że nawet w przypadku uznania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej zainteresowanego do rozpoznania za prawidłowo skonstruowany, nie ujawnia on istotnego zagadnienia prawnego w sprawie.

Po trzecie, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej zainteresowanego ze względu na przesłanki, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i

pkt 2 k.p.c., nie spełnia wymogów wynikających z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Z orzecznictwa tego wynika, że w przypadku powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i powołane tam orzecznictwo). Zagadnienie prawne powinno być nie tylko odpowiednio sformułowane, ale także należycie uzasadnione. Rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym jest ochrona interesu publicznego poprzez zapewnienie kontroli prawidłowości stosowania prawa i jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., III SK 23/12). Dlatego zadanie wnoszącego skargę kasacyjną nie wyczerpuje się na wymyśleniu problemu prawnego bazującego na przepisach wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej. Konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko preferowany przez skarżącego sposób rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji oraz zgodności z interesem publicznym rozstrzygnięcia zbieżnego z postulowanym przez skarżącego.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zainteresowany ograniczył się do sformułowania wątpliwości prawnych, powołania stanowiska powoda oraz przedstawienia praktycznych implikacji sugerowanego przez niego rozwiązania przedmiotowego zagadnienia. Brak natomiast odpowiednio pogłębionego jurydycznego wyводу, prezentującego tok rozumowania, który doprowadził zainteresowanego do konkluzji określającej sposób rozstrzygnięcia podniesionego problemu prawnego.

Z kolei w przypadku powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący ma obowiązek określenia przepisów wymagających wykładni oraz wskazania poważnych wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem tych

przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i powołane tam orzecznictwo). Wątpliwości te (lub rozbieżności) należy opisać, wskazując dodatkowo argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Nadto należy przedstawić własną, odpowiednio uzasadnioną, propozycję interpretacji powołanych przepisów, a także wpływ tej wykładni na rozstrzygnięcie sprawy.

Uzasadnienie wniosku zainteresowanego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie wskazuje zaś na jakiegokolwiek rozbieżności w orzecznictwie, bądź na wątpliwości interpretacyjne w piśmiennictwie. Nie zawiera także jakiegokolwiek jurystycznej analizy wykazującej możliwość rozbieżnej interpretacji art. 79 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego przy użyciu tej samej metody wykładni lub uzyskania rozbieżnych wyników wykładni przy zastosowaniu różnych sposobów interpretacji tekstu prawnego.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż zarówno Prezes Urzędu, jak i zainteresowany, nie wykazali potrzeby rozpoznania ich skarg kasacyjnych. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 w związku z § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.